קמ"ל כדשני ליה ואיבעית אימא כשם שמביא קרבן על שקר כך מביא קרבן על שוא ור"ע היא דמחייב לשעבר כלהבא מיתיבי אי זו היא שבועת שוא נשבע לשנות את הידוע לאדם שבועת שקר נשבע להחליף אימא נשבע ומחליף כי אתא רבין א"ר ירמיה א"ר אבהו א"ר יוחנן אכלתי ולא אכלתי שקר ואזהרתיה [1]מלא תשבעו בשמי לשקר אוכל ולא אוכל עובר [2]בלא יחל דברו [8]ואי זו היא שבועת שוא נשבע לשנות את הידוע לאדם אמר רב פפא הא דרבי אבהו [6]לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר [3]דאמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רב יצחק א"ר יוחנן ר' יהודה אומר משום ר' יוסי הגלילי [7]כל לא תעשה שבתורה לאו שיש בו מעשה לוקין עליו [9]ושאין בו מעשה אין לוקין עליו [7]חוץ מנשבע ומימר ומקלל את חבירו בשם נשבע מנלן א"ר יוחנן משום [7]רשב"י אמר קרא [3]לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא כי לא ינקה ב"ד של מעלה אין מנקין אותו אבל ב"ד של מטה מלקין אותו ומנקין אותו [9]א"ל רב פפא לאביי דלמא הכי קאמר רחמנא לא ינקה כלל אי כתיב כי לא ינקה כדקאמרת השתא דכתיב כי לא ינקה ה' ה' הוא דאינו מנקה אבל ב"ד של מטה מלקין אותו ומנקין אותו אשכחן שבועת שוא שבועת שקר מנלן ר' יוחנן דידיה אמר לשוא לשוא שתי פעמים אם אינו ענין לשבועת שוא תנהו ענין לשבועת שקר והוי בה ר' אבהו האי שבועת שקר ה"ד אילימא שבועה שלא אוכל ואכל לאו שיש בו מעשה הוא ואלא דאמר שבועה שאוכל ולא אכל האי מי לוקה והא [9]איתמר שבועה שאוכל ככר זו היום ועבר היום ולא אכלה רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו אינו לוקה ר' יוחנן אמר אינו לוקה משום דהוה לאו שאין בו מעשה וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו ור"ל אמר אינו לוקה משום דהוה התראת ספק והתראת ספק לא שמה התראה [9]וא"ר אבהו [10]תהא באכלתי ולא אכלתי ומאי שנא [9]אמר רבא בפירוש ריבתה תורה שבועת שקר דומה לשוא מה שוא לשעבר אף שקר נמי לשעבר איתיביה רבי ירמיה לרבי אבהו [9]שבועה שלא אוכל ככר זו שבועה שלא אוכלנה שבועה שלא אוכלנה ואכלה אינו חייב אלא אחת זו היא שבועת בטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד זו היא למעוטי מאי לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לקי לא למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן זו היא דעל שגגתה קרבן עולה ויורד אבל אכלתי ולא אכלתי לא ור' ישמעאל היא [9]דאמר אינו חייב אלא על העתיד לבא אבל מילקא לקי אימא

קמ"ל כדשני ליה. לקמן: ואיבעיא אימא. הא דקתני שוא ושקר אחת הן לומר לך כשם שמביא קרבן על שבועת שקר כך מביא קרבן על שוא דאכלתי ולא אכלתי ור"ע היא דמחייב במתניתין [יט:] לשעבר כלהבא: **נשבע להחליף.** לשנות את האמת בשבועתו היינו לשעבר כגון אכלתי ולא אכל לא אכלתי ואכל: **אימא נשבע ומחליף.** נשבע לעשות ואחר כך החליף את דברו ולא עשה או שלא לעשות ועשה: **ואזהרתיה מלא תשבעו בשמי לשקר.** והכי משמע בשעת שבועה לא תהא שקר דהיינו לשעבר: לא יחל להבא הוא דאילו לשעבר כבר החל משנשבע: **לשנות את הידוע.** על האיש שהוא אשה: **והא דרבי אבהו.** הא דא"ר ירמיה לעיל א"ר אבהו דאמר משמיה דר' יוחנן אכלתי ולא אכלתי שקר לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר דשמעיה ר' ירמיה לר' אבהו בחדא מילתא דאיירי בה ר' יוחנן בשבועת שקר ואוקמה רבי אבהו באכלתי ולא אכלתי מההוא כללא א"ר ירמיה משום ר' אבהו א"ר יוחנן אכלתי ולא אכלתי שקר: **ומאי כללא דאמר רב אידי בו.** ומסקנא סיפא דשמעתא וא"ר אבהו תהא באכלתי ולא אכלתי: **חוץ מנשבע ומימר ומקלל את חבירו בשם.** המיוחד. והא מילתא עיקרה בפ"ק דתמורה והתם מפורש טעמא דמימר ומקלל והכא נשבע לחודיה מפרש משום גרירה דמכללא איתמר דר' אבהו: **אי כתיב כי לא ינקה דקאמרינן: והוי בה** גרסינן: **ה"ד.** דאיכא למילף מלשון לשון: **התראת ספק.** ספק אם יעבור על התראה אם לאו שיכול לומר עדיין יש שהות ביום ואין המתרה יכול לכוין שיעבור היום בתוך כדי דבור של התראה: **וא"ר אבהו הכא.** הך שבועת שקר דא"ר יוחנן דאיתרבאי מלשון לשון באכלתי ולא אכלתי: **ומאי שנא.** הך מאוכל ולא אכל הא בכולהו לאו שאין בו מעשה נינהו: **בפירוש ריבתה תורה כו'.** מדאפקיה בלשון שוא: **מה שוא לשעבר.** נשבע לשנות את הידוע לאדם אף שקר לשעבר. דהייגו אכלתי ולא אכלתי, לשעבר קודם שנשבע הוא אבן כמו שהיא עכשיו, אף שקר נמי לשעבר. דהייגו אכלתי ולא אוכל שהוא להבא (תמורה ג:). **שבועה שלא אוכל ככר זו כו'.** דכי נשבע על עמוד של אבן שהוא של כסף הייגו לשעבר, לשעבר קודם שנשבע הוא אבן כמו שהיא עכשיו, אף שקר נמי לשעבר. דהייגו אכלתי ולא אוכל שהוא להבא (תמורה ג:). **אינו חייב אלא אחת.** דאין שבועה חלה על שבועה (שם ולקמן כז:) דמאחר שנשבע עליו שבועה ראשונה נאסרת עליו, וכי הדר אישבע ה"ל נשבע לקיים את המצוה ותן לקמן (כז.) נשבע לקיים את המצוה ולא קיים פטור משבועת קרבן (לעיל ד. וצ"ל מקרבן שבועה). **זו היא שבועת בטוי.** דקאמר קרא לבטא בשפתים להרע או להטיב וגו', וזו היא שבועת בטוי שמוציא בשפתיו שלא יאכל אותו ככר, אבל לא גזל מידי לחבריה, אבל שבועת העדות ושבועת הפקדון מבית על הזדון כשגגה אשם (תמורה ג:). **למעוטי מאי.** דאין מיירין על זדונו מכות, **לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי.** דאע"ג דהויא שבועת בטוי דלא לקי, דמשום להרע או להטיב כתיב, דמשמע להבא, פרט לשעבר כגון אכלתי ולא אכלתי, ואמאי מבית על הזדון כשגגה אשם (תמורה ג:). **אבל אכלתי ולא אכלתי לא.** לא מייתי קרבן, משום להרע או להטיב גבי קרבן קאי, אבל מ"מ חייב עליה מלקות, דומיא דשבועת שוא (שם). **אלא על העתיד לבא.** דייק להרע או להטיב לקמן בפ"ג (לעיל ג.).

קמ"ל כדשני ליה. וא"ת א"כ בלא דיבור אחד נאמרו דרשינן ליה מה' לא ינקה אבל ב"ד של מטה מלקין אותו וי"ל דהשתא הדר ביה ממאי דאמר בדיבור אחד נאמרו ומיהו בירושלמי ובסיפרי מוכח בהדיא דבדיבור אחד נאמרו דקאמר התם שוא ושקר בדיבור אחד נאמרו וכן מחלליה מות יומת וביום השבת כו' וללישנא דבסמוך דאכלתי ולא אכלתי שקר וליף מלשוא לשוא ב' פעמים אינטריך שפיר הא דבלאו אחד נאמר משום דאיכא למיפרך אדרשא דלשוא כדפריך לקמן ומאי שנא פירוש אפי' אוכל ולא אוכל נמי ומשני בפירוש ריבתה תורה כו' והיינו דבלאו אחד נאמרו כדפרישית בפ"ק (דף ג: ד"ה בפירוש) ואינטריך נמי דרשא דלשוא לשוא משום דלא נאמרו בדיבור אחד לענין שבועה אלא לענין עדות דבדברות הראשונות כתיב לא תענה ברעך עד שקר ובדברות האחרונות עד שוא אבל השתא דכתיב לשוא לשוא ילפינן שפיר ממאי דבדיבור אחד נאמרו לענין עדות דלא מרבינן אלא אכלתי ולא אכלתי: **חוץ מנשבע ומימר כו'.** תימה והא ר' יוחנן אית ליה בהשוכר את הפועלים (ב"מ ל: ושם) גבי חסמה בקול והגהיגה בקול עקימת פיו הוי מעשה וי"ל דשאני התם דבדיבור עושה מעשה שבהחמה נמנעת מלאכול והוי כמו מימר דא"ל רבי יוחנן לתנא לא תיתני מימר בבדיבור קעביד מעשה ברישא תמורה (דף ג:) ול"ת והא בפ' ד' מיתות (סנהדרין סה: ושם) גבי הא דמשני לר' יוחנן דעקימת שפתיו דמגדף לא הוי מעשה משום דישנו בקול ופריך עליה מחסמה בקול והגהיגה בקול דאמר ר' יוחנן דעקימת שפתיו הוי מעשה ומאי קושיא התם משום דבדיבור קעביד מעשה וי"ל דהתם משום עדיס זוממין פריך דלא חשיב להו מעשה אע"ג דמתחייב הנידון על ידם ושם מפורש יותר: **חוץ מנשבע ומימר וכו'.** ול"ת וליחשוב נמי עדיס זוממים ומוציא ש"ר ואע"ג דעדיס זוממים קיימהו רחמנא מעשה ברישא ב"ק (דף ה.) ומוציא שם רע נמי קאמר רבי יהודה גופיה בכתובות בפרק נערה (דף מו.) דאינו חייב עד שיכוון עדיס מ"מ חשיבי אין בהן מעשה דהא בפ"ק דמכות (דף ד: ושם) יליף מייניה ר' יהודה בגמרא דלאו שאין בו מעשה לוקין עליו וי"ל כיון דכתיב בהו מלקות בהדיא לא חש למיתנינהו א"נ אין למדין מן הכללות אפי' במקום שנאמר בהן חוץ [9] והא לא תקשי דהכא קאמר רבי יהודה דלאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו והתם קאמר דלוקין דהכא משמיה דרבי יוסי קאמר לה: **אמר** קרא כי לא ינקה כו'. וא"ת אמאי לא נפקא לן ברישא אלו הן הלוקין (מכות יג:) דלאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו מדאינטריך קרא בנשבע ובמקלל חבירו בשם כדאמר ברישא תמורה (דף ג:) ויש לומר דדלמא לא הוה דרשינן להכי הני קראי: ומה

באוכל ולא אכל פטור לר' יוחנן. ובאכלתי ולא אכלתי מחייב ליה מלקות. ופריק רבא בפירוש רבתה תורה שבועת שקר דומיא דשבועת שוא דבלוחות הראשונים כתיב לא תענה ברעך עד שקר. ובלוחות האחרונים כתיב עד שוא. ללמדך דשוא ושקר אחד הוא. מה שוא לשעבר הוא אף שקר נמי לשעבר הוא: איני דאכלתי ולא אכלתי חייב מלקות והתנן בפרקין שבועה שלא אוכל ככר זו. שבועה שלא אוכלנה שבועה שלא אוכל ואכלה אינו חייב אלא אחת. וזו היא שבועת בטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה כו'. מאי לאו זו היא דלקי ולמעוטי אכלתי ולא אכלתי ומלקות. ופרקינן

תורה אור השלם

1. וְלֹא תִשָּׁבְעוּ בִשְׁמִי לַשָּׁקֶר וְחִלַּלְתָּ אֶת שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְיָ׳ (ויקרא יט יב)
2. אִישׁ כִּי יִדֹּר נֶדֶר לַיְיָ אוֹ הִשָּׁבַע שְׁבֻעָה לֶאְסֹר אֵסָר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יַחֵל דְּבָרוֹ כְּכָל הַיֹּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה: (ויקרא ל ג)
3. לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי לֹא יְנַקֶּה יְיָ אֵת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לַשָּׁוְא: (שמות כ ו)

מוסף רש"י

בשם. בשמו של הקב"ה (תמורה ג.). **נשבע מנלן.** לוקה (שם). **אין מנקין אותו.** דכתיב כי לא ינקה ה' (שם ג:) ה' הוא ולא ינקה אבל ב"ד של מ' (לעיל ג:). **אשכחן שבועת שוא.** דכתיב אשר ישא את שמו לשוא, והיינו שבועת שוא כגון נשבע לשנות את הידוע לאדם (שם) כגון על האיש שהוא אשה ועל האבן שהוא זהב, דשוא משמע דבר שאינו של כלום כמו (ישעיה ה) מושכי העון בחבלי השוא (לעיל ג:). **שבועת שקר.** שבועה שאינו מיכר אם אמת אם לאו (לעיל ג:) מפרש לקמן היכי דמי, מנלן. דלקי עלה (תמורה ג:). **לאו שיש בו מעשה הוא.** וכדין הוא דלילקי שהרי אכל ועשה מעשה (שם). **שאוכל ולא אכל.** ולאו היינו מעשה (שם). **האי מי לוקה.** בתמיה (שם). **דאמרי תרוייהו אינו לוקה.** פטור ממלקות דלא תשא (פסחים סג:) ומיהו טעמיה דמר לאו כי טעמיה דמר (מכות טו: וכעי"ז לעיל ג:). אוכל ולא אכל, עבר על שבועתו כשהוא יושב ובטל ואין כאן מעשה, והתראת ספק נמי הוא שהרי תלה זמן לשבועתו כל היום (מכות טו:). **משום דהוה לאו שאין בו מעשה.** אבל משום התראת ספק לא הוה מפטרי, דהתראת ספק שמה התראה (שם טז.). **דהוה התראת ספק.** וכי מתריה ביה אכלהו היום פן תעבור על השבועה, שמא יעבור שמא לא יעבור על התראתנו, דעדיין יש שהות ביום (פסחים סג:) דאי אתרו ביה הזהר בכך שתאכל הככר שנשבעת עליו יכול לומר אין לי בית מיתות בהתראה זו, דאמרי יש לי שהות, וכן כל היום כולו, ואפילו כי עבר היום יכול לומר שהות הייתי ולא נהתראה ואינו לוקה (תמורה ג:). **תהא באכלתי ולא אכלתי.** כלומר מהא שבועת שקר בנשבע שלא אכל ואכל, או שאכל ולא אכל, דהכא ליכא שום מעשה, דהא לשעבר נשבע (שם). **ומאי שנא.** כלומר מאי חילוק דקא ממעט אוכל ולא אוכל ממלקות, עפי מאכלתי ולא אכלתי, הא בתרוייהו ליכא שום מעשה (שם). **שבועת שקר דומה לשוא.** כדמפקא לעיל לשוא לשוא שתי פעמים (שם) הך שבועת שקר דקא מרבינן מרבויא דלשוא לשוא לא רבתה תורה אלא לשקר לשעבר, כגון אכלתי או לא אכלתי, שמשעה שנשבע ימתה שבועה מפיו לשקר, דומיא דשבועת שוא, דלהכי אפקה בלשון שוא למימרא דבלשעבר קמיירי (לעיל ג:). **מה שוא לשעבר.** נשבע לשנות את הידוע עבר את שבועה משיצתה מפיו (שם) או: דכי נשבע על עמוד של אבן שהוא של כסף הייגו לשעבר, לשעבר קודם שנשבע הויא אבן כמו שהיא עכשיו, אף שקר נמי לשעבר. דהייגו אכלתי ולא אכלתי, נאפוקי אוכל ולא אוכל שהוא להבא (תמורה ג:). **שבועה שלא אוכל ככר זו כו'.** דהא נשבע תלת זימני שלא יאכל אותו ככר, **אינו חייב אלא אחת.** דאין שבועה חלה על שבועה (שם ולקמן כז:) דמאחר שנשבע עליו שבועה ראשונה נאסרת עליו, וכי הדר אישבע ה"ל נשבע לקיים את המצוה ותן לקמן (כז.) נשבע לקיים את המצוה ולא קיים פטור משבועת קרבן (לעיל ד. וצ"ל מקרבן שבועה). **זו היא שבועת בטוי.** דקאמר קרא לבטא בשפתיו שלא יאכל אותו ככר, אבל לא גזל מידי לחבריה, אבל שבועת העדות ושבועת הפקדון מבית על הזדון כשגגה אשם (תמורה ג:). **למעוטי מאי.** דאין מיירין על זדונו מכות, **לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי.** דאע"ג דהויא שבועת בטוי דלא לקי, משום להרע או להטיב כתיב, דמשמע להבא, פרט לשעבר כגון אכלתי ולא אכלתי, ואמאי מבית על הזדון כשגגה אשם (תמורה ג:). **אבל אכלתי ולא אכלתי לא.** לא מייתי קרבן, משום להרע או להטיב גבי קרבן קאי, אבל מ"מ חייב עליה מלקות, דומיא דשבועת שוא (שם). **אלא על העתיד לבא.** דייק להרע או להטיב לקמן בפ"ג (לעיל ג.).

יד א מיי' פ"ח מהל' שבועות הל' ד סמג לאוין רמח טוש"ע יו"ד סי' רלו סעיף ד:

טו ב מיי' פי"ח מהל' סנהדרין הל' ח סמג לאוין רמח [וברב אלפס סוף פרק ד' דמכילתין דף סג.]:

טז ג ד מיי' שם הל' כ [וס"ח מהל' תמורה הלכה ח]:

יז ה מיי' פ"ד מהל' שבועות הלכה כח:

רבינו חננאל

איבעית אימא שוא ושקר אחד הוא כשם שמביא קרבן על שקר שנאמר או נפש כי תשבע לבטא בשפתים וגו' והביא את אשמו לה' כך מביא על שוא. ור' עקיבא הוא דמחייב קרבן לשעבר כלהבא: ומותבינן עליה וכי שקר להבא הוא והתניא בשבועת שוא לשנות ובשבועת שקר נשבע להחליף מכלל דתרוייהו לשעבר. ופריק אימא נשבע ומחליף להבא. ור' אבהו משמיה דר' יוחנן אמר אכלתי ולא אכלתי שקר. ואזהרתיה מלא תשבעו בשמי לשקר: אוכל ולא אוכל עובר בבל יחל דברו. ואיזו היא שבועת שוא נשבע לשנות את הידוע לאדם. והא דאמר ר' אבהו לאו בפירוש שמיעא ליה מיניה דר' יוחנן אלא מכללא שמיע ליה הכי דשמע לר' יוחנן דאמר כל לאו שבתורה לאו שיש בו מעשה לוקין עליו. שאין בו מעשה אין לוקין עליו חוץ מן הנשבע והמימר והמקלל את חבירו בשם שאע"פ שאין בהן מעשה לוקין עליהן. ומפורש בתחלת מסכת תמורה כי המימר דבורו עושה מעשה הוא. דהא הקדישו ונאסר לכל: מקלל את חבירו בשם שנאמר אם לא תשמור לעשות וגו' עד ליראה את השם הנכבד והנורא והפלא ה'. והפלא זו מכות כלומר לא נתיירא אלא קילל חבירו והזכיר השם הנכבד והנורא ילקה: שבועה מנא לן דלקי. אמר ר' יוחנן מלא ינקה דברים פשוטין הן: ודייק ר' יוחנן מדכתיב תרי זמני לשוא בהאי קרא דלא תשא אחד לשבועת שוא ואחד לשבועת שקר דלקי וקשיא ליה לר' אבהו האי שבועת שקר דלית ביה מעשה ולקי דמרבי ליה לר' יוחנן מהאי קרא. היכי דמי אי נימא דנשבע שלא יאכל ואכל הרי עשה מעשה אלא בשנשבע שיאכל ולא אכל האי בין ר' יוחנן ובין ריש לקיש לא לקי: אלא אמר ר' אבהו לא משכחת לה אלא בנשבע שאכלתי ולא אכל או בנשבע שלא אכלתי ואכל דלקי. הנה מהאי כללא שמיעא ליה לר' אבהו: ואקשינן עליה מכדי האי לית ביה מעשה והאי לית ביה מעשה ומאי שנא

ומה ראית מסתברא כו'. פי' בקונטר' דלמא נמי למעוטי אכלתי ולא אכלתי ואין ומה ראית פירוש דטפי הוה לן לאוקמה כולה כר' ישמעאל וגרלה לפרש ומה ראית פירוש דתרוייהו למעוטי אכלתי ולא אכלתי וריש דומיא דסיפא דתרוייהו למעוטי אכלתי ולא אכלתי וריש מקרבן וסיפא ממלקות א"נ סיפא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות וריש למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן ואתי כולה כר' ישמעאל ולאו אדרבי יוחנן קפריך וזה הפירוש נראה יותר דמסברא אין לנו למעט אכלתי ולא אכלתי ממלקות כדי להקשות לר' יוחנן ומשני מסתברא כו' והוא הדין דה"מ לשנויי דניחא ליה לאוקומה כר"ע דכולהו סתמי כוותיה מ): [1] **היכן מצינו באוכל כל שהוא כו'.** ולע"ג דבמפרש כל שהוא חייב כדאמר בגמרא סתמא דמילתא דעתו אסתם אכילות שבתורה: [2] **היכן מצינו במדבר ומביא קרבן כו'.** הלכך כיון דאמיר דעתו אכל שהוא: **ברבי** שמעון סבירא ליה. ר' יוחנן דאית ליה בפרק בתרא דיומא (דף עד.) דאלי שיעור אסור מן התורה אתי שפיר כרבנן דבאלי שיעור ליכא מלקות אלא איסור בעלמא ובסוף פרק גיד הנשה (חולין צא.) מוכח בהדיא דברבנן סבירא ליה ובפרק אלו עוברין (פסחים מג.) קאמר רבי יוחנן דבכל התורה אין היתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר ואי כל שהוא למכות למה לי לירוף [3]: **ולא** אמרו בזית אלא לענין קרבן. ודוקא בשאר איסור בעינן כזית לקרבן שהקרבן תלוי בברת וזדונו בברת לא הוי אלא בזית אבל בשבועת בטוי דאין בו כרת אלא לאו והקרבן תלוי בלאו כי היכי דלוקין אכל שהוא מביא קרבן אכל שהוא: **ואי ס"ד כרבי שמעון סבירא ליה למה לי צירוף.** תימה דלמא שאני הכא דגלי קרא כדדרשינן באלו עוברין (פסחים דף מג: וסס) ובפ' ג' מיניס (נזיר לה:) ממשרת וכל משרת וי"ל דאי סבירא ליה כר"ש הוה מוקי ליה לקרא למילתא אחריתי:

והרי

אימא סיפא זו היא שבועת שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור זו היא למעוטי מאי מאי לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לקי לא זו היא דעל שגגתה פטור מקרבן אבל אכלתי ולא אכלתי על שגגתה חייב קרבן ור"ע היא דמחייב לשעבר כלהבא הא אמרת רישא ר' ישמעאל היא רישא רבי ישמעאל וסיפא רבי עקיבא כולה ר"ע ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות אבל קרבן מיחייב ומאי שנא מסתברא קאי בלהבא ממעט להבא קאי בלהבא ממעט לשעבר: שבועה שלא אוכל ואכל כל שהוא חייב כו': איבעיא להו ר"ע בכל התורה כולה כר"ש ס"ל דמחייב במשהו [6] דתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות ולא אמרו כזית אלא לענין קרבן ובדין הוא דבעי איפלוגי בעלמא והאי דקא מיפלגי הכא להודיעך כוחן דרבנן דאף ע"ג דאיכא למימר הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב קא משמע לן דפטרי או דלמא בעלמא כרבנן סבירא ליה והכא היינו טעמא הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב ת"ש דאמרו לו לר"ע היכן מצינו באוכל כל שהוא חייב שזה חייב ואם איתא לימא להו אנא בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי לדידכו אודו לי מיהא הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב ואמרו ליה רבנן לא תא שמע [3] ר"ע אומר [4] נזיר ששרה פתו ביין ויש בה כדי לצרף כזית חייב ואי סלקא דעתך בעלמא כר"ש סבירא ליה למה לי לצרף ועוד תנן [3] שבועה שלא אוכל ואכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים חייב ור' שמעון פוטר והוינן בה [7] אמאי חייב מושבע מהר סיני הוא רב ושמואל ור' יוחנן דאמרי [8] תרוייהו בכולל דברים המותרין עם דברים האסורין ור"ל אמר אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואליבא דרבנן אי בסתם ואליבא דר' עקיבא דאמר אדם אוסר עצמו בכל שהוא ואי ס"ד בעלמא כר' שמעון סבירא ליה כל שהוא נמי מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא לאו שמע מינה בעלמא כרבנן סבירא ליה שמע מינה: אמרו לו לרבי עקיבא היכן מצינו כו': ולא והרי נמלה [9] בריה שאני [10] והרי הקדש [11] הא בעינן שוה פרוטה והרי מפרש [12] מפרש נמי כבריה דמי והרי עפר אלא

תיפשוט

אימא סיפא. דקתני בתר דהך איזו היא שבועת שוא נשבע לשנות את הידוע לאדם אמר על עמוד של אבן שהוא של זהב כו' זו היא שבועת שוא שחייבין כו': **לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי.** דלא דרשינן לשוא באס אינו ענין: **ור"ע היא דמחייב.** קרבן על שעבר ומיהו בשבועת שוא מודה דלית בה קרבן אף ע"ג דדרים ריבויי ומיעוטי ואתרבאי שבועת ביטוי לשעבר אהני מיעוטא לשבועת שוא שהוא ניכר דבר שאי אפשר כדאמרינן לקמן (דף כו.) ומאי מיעט מיעט מלוה דהויא שבועת שוא דבמתני' קאי ותני נשבע לבטל את המלוה בשבועת שוא: **אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות.** והכי קאמר זו היא לא אוכל ואכל דחייבין על זדונה מכות דהוה ליה לאו שיש בו מעשה אבל אוכל ולא אכל לא לקי: **ומאי שנא.** כלומר היכי משמע ממתניתין דלמעוטי אוכל ולא אכל [6] דלמא למעוטי נמי אכלתי ולא אכלתי ותיקשי לך: **ממעט לשעבר.** בתמיה: **איבעיא להו ר' עקיבא.** דאמר במתניתין [7] סתם אכילה דשבועה בכל שהוא: **בכל התורה.** בכל שאר איסורין נמי כר"ש סבירא ליה דאמר סתם אכילה שבכל התורה כל שהוא: **דתניא ר"ש אומר כל שהוא.** בכל האיסורין: **למכות.** בהתראה: **ולא אמרו בזיתים.** הלכה למשה מסיני אלא לענין קרבן דשגגת כרת הלכך הכא אפי' לקרבן דקרבן שבועה על חילוף שבועה בא וכיון דאכילה בכל שהוא היא הרי אסר עצמו בשבועתו בכל שהוא וכשאכל כל שהוא החליף את שבועתו: **ובדין הוא דליפלגו בעלמא.** בשאר איסורין ומלקות בפלוגתיה דר"ש ורבנן: **והאי דליפלגו הכא להודיעך כוחן דרבנן דאף ע"ג דאיכא למימר הואיל ואם פירש.** שבועה שלא אוכל כל שהוא ואכל כל שהוא חייב אם הרי החליף שבועתו: **סתם נמי חייב.** שיש לומר שהנשבע אין דעתו על אכילה של תורה אלא אחר לשון בני אדם ובכל שהוא נתכוין לאסור את עצמו: **קמ"ל דפטרי.** דקסברי אין דעתו אלא על שיעור אכילה: **או דלמא.** סתם נמי חייב דסתם נמי כמפרש דמי שדעתו היתה על כל שהוא: **ואם איתא.** דכר"ש סבירא ליה: **אודו לי מיהא כו'.** דהכי (ג) הדר להו שזה מדבר ומביא קרבן וכיון דקרבן על חילוף דיבורו חייב שאף זה החליף דיבורו שהנשבע דעתו על כל שהוא והרי סתם שלו כמפרש: **ויש בו כדי לצרף כזית.** בין פת ויין: **חייב.** דהיתר מצטרף לאיסור באיסורי נזיר דילפינן לה ממשרת וכל משרת [במדבר ו] במסכת פסחים (דף מג.): **חייב.** קרבן שבועה: **ור"ש פוטר.** שהרי מושבע ועומד מהר סיני על הנבילות ואין שבועה חלה על מצוה כדלקמן [דף כז.]: **בכולל דברים המותרין כו'.** כלומר אם היה נשבע על הנבילות בדין הוא שבועה חלה אבל זה שאמר לא אוכל סתם כלל דברים המותרין והאסורין יחד ומיגו דחיילא שבועה על המותרין חיילא נמי אדברים האסורין באיסור שבועה ור"ש לית ליה איסור חל על איסור אפי' ע"י כולל: **ורש"י קשה אמר.** טעמא דרבנן לאו משום כולל הוא דלא אמרינן כולל באיסורי שבועה כדמפרש ריש לקמן [כד.]: **אי אסה מולא.** שיתחייב אלא באלי שיעור שאינו מושבע עליו מהר סיני ומשום שבועה מיחייב אם במפרש שלא אוכל אלי שיעור ואליבא דרבנן דמתניתין דאמרי דסתם אין דעתו לכל שהוא ובמפרש מודו: **אי נסתם.** מלית מוקמת לה אליבא דר"ע דאמר אדם הנשבע לא אוכל סתם דעתו לאסור עצמו בכל שהוא: **והרי נמלה.** וכן כל בריה קטנה דלדברי הכל חייב במס' מכות (דף יג.) אמר ר"ש אי אתם מודים באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא בבריאתה: **והרי הקדש.** שהוא מתחייב מעילה בשוה פרוטה ואפי' בפחות מכזית: **ומשני הא בעינן שוה פרוטה.** שזה שיעורו: **והרי מפרש.** שבועה שלא אוכל כל שהוא ואכל כל שהוא חייב: **מפרש נמי כבריה דמי.** מפרש דשבועה כבריה בשאר איסורין דמי בריה טעמא מאי משום דחשיבא מפרש נמי איהו אחשבה לאסריה עליה: **והרי עפר.** האומר שבועה שלא אוכל עפר דקס"ד דכיון דלאו בר אכילה לא שייך ביה שיעור אכילה וחייב בכל שהוא:

תיפשוט

מיהא הכא הואיל ומפרש בכל שהוא חייב סתמא נמי חייב בכל שהוא. ואמרו ליה רבנן לא. ופשטנא מדתני ר' עקיבא נזיר ששרה פתו ביין ויש בו כדי לצרף כזית חייב. פי' אם יש יין בלוע בפת שאכל שיעור כזית חייב. ש"מ מדבעי צירוף כזית לית ליה לר' עקיבא כל שהוא חייב. ותוב מדקתני שלא אוכל ואכל נבילות וטריפות כו' ואסיקנא אלא לאו ש"מ ר' עקיבא בעלמא כרבנן סבירא ליה דלא מחייב ליה אפילו מלקות אלא בכזית ש"מ: **פיסקא** אמרו לו לר' עקיבא היכן מצינו באוכל כל שהוא שחייב שזה חייב. ואקשינן ולא. והרי אוכל נמלה דלוקה משום שרץ השורץ. ודחינן בריה שאני כלומר נמלה בריה שלמה היא. והרי הנהנה מן ההקדש דאפילו בפחות מכזית חייב. ודחינן בהקדש בעינן שוה פרוטה דחיובו משום הנאה היא. והרי מפרש כלומר הנשבע בפירוש לוכל פחות מכזית שחייב: ודחי' מפרש נמי כי בריה דמי דבריה מ"ט דהיא חשובה האי נמי אע"ג דהוא פחות מכשיעור כיון דפריש אחשביה. והרי עפר דבכל שהוא. א"ת עד דאיכא כזית שאין אכילה בפחות מכזית

ח) נראה דחסר כאן וא"ל איבעיא להו ר"ע כר"ש סבירא ליה וכו'.

יח א מיי' פ"ה מהל' מזרוח הלכה ה:
יט ב מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' כא סמג לאוין קלב טוש"ע י"ד סי' ק סעיף ג:
כ ג מיי' פ"א מהל' מעילה הלכה ח:

מוסף רש"י

ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי. דאכלתי ולא אכלתי ודאי חייב על שגגתה קרבן (תמורה ג:). ומאי שנא. דממעט אוכל ולא אוכל מקרבן וקא מרבי אכלתי ולא אכלתי מסיפא דחייב קרבן (שם) ומשני מסתברא. ריש למעוטי אוכל ולא אוכל, קאי בלהבא. דקתני שבועה שלא אוכלנה, ממעט להבא. כגון אוכל ולא אוכל, אבל קאי בלהבא ממעט לשעבר. בתמיה כגון אכלתי ולא אכלתי (שם). כל שהוא למכות. אכילה כל שהוא עובר בלאו (מעילה יח.). ויש בה כדי לצרף כזית. יש יין מובלע בתוך הפת כדי זית (נזיר לד:). ואכל נבלות כו' חייב. דלאוין הן באכילה ומרית הוא דרביע עלייהו (לקמן כב:). ור' שמעון פוטר. מקרבן שבועה (יומא עג:). מושבע מהר סיני הוא. והוה ליה נשבע לקייס את המלוה (שם). בכולל דברים המותרין כו'. שבועה שלא אוכל לא בשר שחוטה ולא בשר נבילה, דמגו דחיילא אהתירא חיילא נמי אאיסורא, ור"ש פוטר דלית ליה איסור כולל ולא אמרינן מיגו (שם). אי אתה מוצא. שיהא חייב קרבן שבועה על הנבילה אם אכל כזית שהוא מושבע עליו מהר סיני אלא באוכל חצי שיעור שאינו מושבע עליו מסיני ובשבועתו נאסר עליו (שם). אלא אי במפרש. שלא אוכל אפילו חצי שיעור, ואליבא דרבנן. דאמרי דהנשבע שלא אוכל אסם אוסר עצמו בכשיעור, אי בסתם. מלית לאוקמה ומיהו כשאכל לא אכל אלא חצי שיעור שאינו מושבע עליו מסיני ובשבועתו נאסר עליו (שם). אלא אי במפרש. שלא אוכל אפילו חצי שיעור, ואליבא דרבנן. דאמרי דהנשבע שלא אוכל אסם אוסר עצמו בכשיעור, אי בסתם. מלית לאוקמה ומיהו כשאכל לא אכל אלא חצי שיעור שאינו מושבע עליו מסיני ובשבועתו נאסר עליו (שם). אלא אי במפרש. שלא אוכל אפילו חצי שיעור, ואליבא דרבנן. דאמרי דהנשבע שלא אוכל אסם אוסר עצמו בכל שהוא, הלכך הא דקתני חייב, אי כרבנן סבירא ליה מוקמינן ליה במפרש ואי כר"ע סבירא ליה מוקמינן ליה אפילו בסתם, ור"ש פוטר, ר"ש לטעמיה דאמר בכל שהוא נמי מושבע מסיני הוא (שם עד.).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאי שנא וכו' דלמא למעוטי. נ"ב ר"ל וא"כ מיהו ריש דומיא דסיפא דתרתי מיעוטי נאכלתי ולא אכלתי ריש למעוטי מלקות וסיפא לקרבן וכו"ע: (ב) שם ד"ה אודו וכו' דסכי אהדר להו:

רבינו חננאל

מתני' כולה ר' עקיבא היא דמחייב לשעבר כלהבא וזו היא דרישא למעוטי הנשבע (שלא אוכל ואכל) [שאוכל ולא אכל] ממלקות. וסיפא דקתני זו היא שבועת שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור. זו היא דלא מייתי על שגגתה אלא הוא פטור. אבל הנשבע אכלתי ולא אכלתי בשגגה חייב קרבן: ומה ראית מסתברא קאי בלהבא כו'. פי' רישא קאי בלהבא דקתני שלא אוכלנה כו' דהוא להבא ממעט שבועה שאוכל ולא אכל דהוא להבא. סיפא דקתני אם לא ראיתי גמל פורח באויר כו' דהוא לשעבר ממעט אכלתי ולא אכלתי דהוא לשעבר: **מתני'** שבועה שלא אוכל ואכל כל שהוא חייב דברי ר' עקיבא (ג) כו' שמעון סבירא ליה דתני ר' שמעון כל שהוא למכות לא אמרו כזית אלא לקרבן כלומר האוכל מכל איסורין שבתורה כגון חלב ודם וכיוצא בהן אפילו אם אכל כל שהוא לוקה אבל קרבן אינו חייב עד שיאכל כזית. ואתינן למפשטא מהא דתני אמרו לר' עקיבא היכן מצינו באוכל כל שהוא חייב כו' ודחינן ר' עקיבא לדבריהן דרבנן קאמר להו לדידי בעלמא כו' שמעון סבירא לי. אלא לדידכו אודו לי